

НАРОДЕН БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ: за година 50 лева. предплатени на два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА и ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ: се плаща по 1 левъ на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

БЛАГОДАРНОСТЪ.

Семейство **Петръ Ганевъ** отъ гр. Шуменъ, изказва най-сърдечната своя благодарностъ на Негово Високопреосвещенство Св. Варненския и Преславски Митрополитъ Г-нъ Г-нъ **Симеонъ** за неговото участие при погребението на обичния имъ синъ **Борисъ** и за неговата хубава речъ въ църква при опѣлото. Изказва сжщо тана благодарностъ на свещеницитъ, които взеха участие при погребението, на Д-во "Родни звуци", чийто хоръ пѣ на опѣлото, на Гимназиялния музикантски хоръ, на Д-во "Юнакъ Крумъ", на членоветъ отъ Ученическото Християнско друж-во "Св. Царъ Борисъ" и на всички гражданки и граждани, които присжтствуваха при погребението на скжпия покойникъ и придружиха тленнитъ му останки до неговото вѣчно жилище. Изказва благодарностъ, още на свещ. К. Попцвѣтковъ и на ученичката и ученика отъ Гимназията, които произнесоха речи на гроба, а така сжщо и на онѣзи роднини и познати, които изказаха писмено или телеграфически своитъ съболезнования.

7. юний 1928 г.

Семейство **Петръ Ганевъ** — Шуменъ.

СЖДБАТА НА ЦЪРКВАТА.

Основателътъ на Църквата е самъ Исусъ Христосъ. Чрезъ нея се носи блага вестъ за всички народи до скончание вѣка, за да могатъ се лѣкува всички земни тегла и неволи. Тя носи свѣтлина за живота. Тя ни пази отъ тъмнина, защото ходящия изъ тъмнината незнае кжде отива и се препѣва. Носителитъ чрезъ църквата на тая небесна свѣтлина сж нейнитъ избрани служители—църковната иерархия, на които е възложена задачата да приготвятъ синоветъ и дщеритъ божий за тихъ и благочиненъ земенъ животъ, чрезъ който тѣ да се сподобятъ, по любовта на Бога, и за блаженъ небесенъ животъ. Така че ролята и задачата на иерархията е много велика и света. Всѣки пастирь знае, че работи, за да достигне тая възвишена цель и, като така, той винаги е въ възторгъ при изпълнението на пастирския си дългъ. За поемането на тоя постъ би трѣбвало да не крие никой, който чувства въ себе си пламъ за работа на дѣлото божие. Знаемъ, че има такива души, доста пламенни за свята работа, но не се решаватъ да се свържатъ съ този толкова святъ постъ, който е и дваждъ тежкъ. За да бжде църквата силна, трѣбва идейни и подготвени служители. Само тия знаятъ какъ и кжде да поведатъ стадото Христово. Нѣма ли такива, то църковнитъ сили ще дремятъ и спятъ. Всѣко нѣщо не еволюираше умира. Обаче църквата е дадена да еволюира и да нареди на земята святъ и свършенъ животъ, както е святъ и свършенъ нейниятъ Основателъ. Значи, налага се повелителна нужда за благото земно и небесно на общества-та да има достойни служители.

Управата на нашата църква е създадена това и тя за цельта отвори две духовни семинарии и, като видѣ, че тѣ сж недостатъчни, отвори допълнителни специални свещенически училища. Обаче ние виждаме, че много енории изъ градове и села стоятъ открити и незаети. Това констатира Търновскиятъ Митрополитъ съ окр. № 2,462 отъ 20 Мартъ т. г. като казва че въ градоветъ: Търново, Свищовъ, Севлиево, Дръново и Тръвна има 9 енории открити и незаети. Подканя семинаристи да ги заематъ.

При това положение на работата всѣки човѣкъ, православенъ християнинъ, милѣещъ за църквата, би трѣбвало дълбоко да се замисли за причинитъ, гдето семинариститъ въ болшинство отбѣгватъ да ставатъ служители на църквата. Църковната управа е длъжна да подири причинитъ и лѣка за тѣхното отстранение. Това нѣщо може се узнае направо чрезъ самитъ възпитаници. Ималъ съмъ случай да говоря съ много семинаристи по тоя въпросъ и сж ми сочили много причини които, ако почна да излагамъ може да се помисли, че говоря тенденциозно. Обаче, за да узнаемъ истината, нека духовнитъ началници сами провѣрятъ. Това могатъ узна много лесно, като имъ зададатъ въпросници следъ като имъ се раздадатъ атестатитъ и всѣки свободно се изкаже мисли ли да стане пастирь и, ако не мисли, защо. Обаче изъ многото причини една отъ главнитъ е и лошото материално положние на свещеницитъ. Истина е, че има единици свещеници съ добро състояние, но повече отъ три четвърти е въ тежка мизерия и за прехраната си се лута да търси странични доходи, което му отнема времето и той не може да стои на поста си като пастирь. Нѣкои отъ тия странични занятия унижаватъ и неговото достоинство. Всѣки пастирь чувствава това си положение и съ болка на сърце въздиша. Това положение го виждатъ тия млади души. Тѣ немогатъ да го понесатъ и следствие на това бѣгатъ. По тоя въпросъ се писа и писа. Всички го съзнаватъ и съ що ги подобреха? Увеличиха такситъ. Народътъ не може въ беднитъ крайнини да ги понесе, виждатъ му се тежки и роптае. Това тежи върху сърцето на пастиря. Вѣрата е дѣло на сърцето. Това чувство трѣбва да се пази деликатно, нетрѣбва да го окладяваме, а възпламеняваме.

И тъй, за успеха на църквата трѣбватъ достойни служители. Такива ще намѣрите, като имъ дадете нужното препитание, което неоронва престижа имъ и не ги отстранява отъ поста имъ, а винаги "на стражу моея стану" (Авак. гл. 2).

Свещ. Ив. Паликовъ.

П. Н-въ — София.

"Политика и религия".

V.

Следъ като си изяснихме, що е властъ, какви задачи преследва политиката, натъкнахме се на другъ въпросъ, а именно — *що е демокрация*.

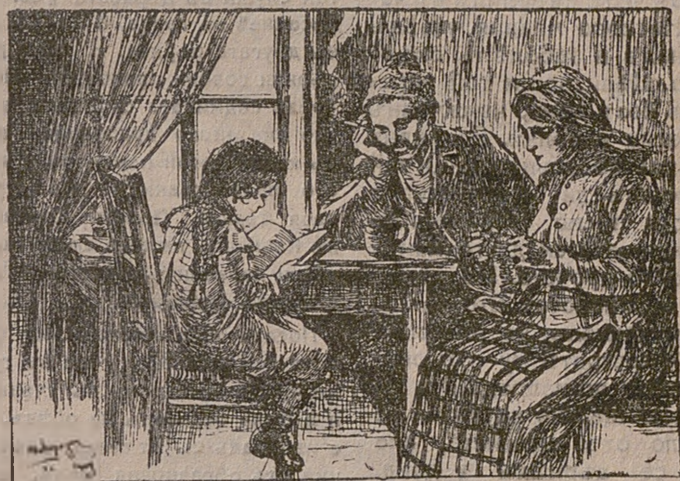
Тукъ г. Петровъ се позовава на Платона и неговото прекрасно определение на понятието "демокрация". А той е казалъ, че демокрация съвсемъ не значи властъ на долнитъ слоеве, като болшинство отъ народа. Защото властта не произхожда отъ *количеството*, а само отъ *качеството* на населението. Властъ, основана на болшинството гласове на долнитъ народни слоеве, било не демокрация, а *охрокрация*, т. е. властъ често пжти на сбирщината. И римлянитъ различавали: "populos" отъ "vuglos".

Демокрацията, по-ясно казано, е не число, не сила на болшинството, а цвѣтене, блѣсъкъ, пълно разкритие духовнитъ сили на народа. И споредъ фигуративното изражение на автора, народътъ въ своето цѣло представлявалъ единъ голѣмъ многоструненъ инструментъ, а политикътъ пѣкъ — най-дивенъ композиторъ, дългъ на който е така да настрои този инструментъ, че да създаде изъ живота на хората и народа две величави симфонии: "свършенъ човѣкъ" и "свършено общество".

"Свършенъ човѣкъ" е пѣкъ само оня, който е проявилъ и проявява всичката пълнота и красота на човѣшкия духъ. И само достигналиятъ до тази височина човѣкъ може да се нарече "човѣкъ — гражданинъ" гдето да участвува въ обществената архитектура на обществото. Обаче, отъ човѣкъ — робъ, за да станешъ човѣкъ — гражданинъ, не се постига чрезъ промѣна формата на управлението въ страната или чрезъ промѣна надписа на паспорта. Това не се постига съ външна сила, а само съ вътрешно прераждане, съ работа за подобрене на своя духъ. Безътова човѣкъ си остава робъ съ пресушени мощни и прекрасни, може би, сили на духа. Робитъ умиратъ като духовно убити същества и като жертви на чуждо насилие.

Човѣкътъ — гражданинъ е свободенъ отъ вънъ. Свободно може да проявява и развива своитъ способности. Той и вътре въ себе си живѣе съ широкитъ интереси на духа. Нему е тѣсно въ мнчката келийка на личното благополучие. Неговата душа иска просторъ, жадува за велики дѣла. Всички сили на неговия духъ сж напрегнати. Мисли и воля проявяватъ всичката пълнота и всичката красота на неговия духъ.

А такива именно хора образуватъ демокрацията на народа. Погрѣшно се мисли, че демокрация е нисшия слой и че тя е външно звание. Демокрацията е грѣцка дума. На български ще рече "сила на народа" и то силата на неговия умъ, силата на сърцето,

Чети, дѣще, за царъ Симеона!

Отечеството, неговата душа, неговата история, народното предание . . . това е една храна, която ще зарадва и ще изпълни детското сърдце.

Мишле.

Съ какви сръдства законодателитъ сж могли да създаватъ религиозни, военни, индустриални — честити народи? Съ възпитанието и проповѣдта. Тогава съ сжщитъ сръдства да създадемъ и патриотически народъ.

Салиеръ.

силата на волята, силата на творческата енергия.

Ето защо силата на държавата лежи дълбоко само въ демокрацията. И само когато цѣлнятъ народъ стане художникъ — строител на общества и държавния животъ, ще дойде успокоението и щастие то на свѣта.

Тукъ вече стана разбрано гениалното изречение на Платона: "Властта принадлежи на мждритъ". Затова политиката е дѣло на мждростта и нейната задача е мждро да се строи живота на народа, да се води народа къмъ мждростъ. Но що е мждростъ? — На грѣцки езикъ думата "мждростъ" не означавала само високо, голѣмо знание и "образование". Мждростта предполагала и знание, образование, и силата на дълбока, развита мисль, и облагородено сърце.

Ето какво ние сме наричали политика! А вие сами решете, каква е била по сѣмство и каква е обикновената навсѣкжде политика, каква е на Рамзеса и римскитъ цезари, политиката на Питъ и Биконсфилдовци, политиката на Марадъ и Робесписровци, на Наполеоновци, Ленинъ, Мусолини и тая на Булгаристанъ.

Да снемемъ . . .

Да снемемъ розовитъ очила на заблуждението и съ отворени очи да погледнемъ на действителността. Кжде сме ние и кжде отиваме? Трудно е, наистина, да се отговори на подобенъ въпросъ, но, ако всѣки се замисли по обстойно върху това, което се върши днесъ, вѣрвамъ ще дойде до убеждението, че ние вървимъ не по правия пжтъ, а падаме главоломно. Вплетени цѣли въ страшнитъ лапи на порока, ние сигурно загиваме. Загиваме, защото, благодарение разврата, ние сме обречени на израждане.

Какво сж вече честъ, моралъ вѣра? Думи, които само извикватъ презрителна усмивка и които служатъ като сръдство за постигане на мръсни намѣрения.

Нѣма вече искреностъ. Ние ценимъ дѣлата на другитъ не по тѣхнитъ качества, а по това дали тия, които ги вършатъ, сж "отъ силнитъ", отъ облагодетелствуванитъотъ сждбата.

Готови сме бурно да аплодираме и викаме "браво" на най-гнусната и отвратителна постжпка на нѣкого, стига той да е богатъ или влиятеленъ, и обратно — ние крещимъ отъ злоба и раздражение и при най-доброто и хуманно дѣло, ако то е извършено отъ нѣкой беденъ и неизвестенъ труженикъ.

Религията — тоя божественъ огнь, който крепи хората и подхранва надеждитъ имъ, е почти занемарена. А благодарение на нея ние можахме да се запазимъ като народъ и да неждемъ заличени отъ лицето на земята като племе въ времето на ужасното петвѣковно робство.

Да се опомнимъ! Нека знаемъ, че има Богъ, който ще ни сжди по дѣлата ни. Както слънчевиятъ лъчъ се пречупва въ стъклена призма и дава шароветъ на спектѣра, така и нашитъ дѣла ще се пречупватъ въ Бога и ще дадатъ своя спектѣръ. Тежко ни, ако тоя спектѣръ нѣма блѣсъкъ и величие!

Чрезъ смирение и скромностъ ние ще бждемъ много по полезни на България, отъ колкото съ глупава грандомания и безмѣренъ разкошъ.

Дим. Ив. Загорски.

Четете

В. "Народенъ Будителъ!"

Непрочетено писмо.

Един млад холандец отъ добро семейство тръгналъ по стъпките на блудния синъ. Той се спущалъ все по-низко и най-сетне се озовалъ въ редоветъ на индийската армия, което вече съвсемъ потъмнило душата му. Той писалъ на баща си за пари.

Преди да получи отговоръ, минали нѣколко месеца. Като получилъ писмо отъ баща си, той бързо го разпечаталъ, но не намѣрилъ въ него пари; разсърдено смачкалъ бащина си отговоръ и го хвърлилъ въ чантата. Наскоро младия човѣкъ простиналъ и заболѣлъ смъртоносно. Цѣли нощи той прекарвалъ безъ сънъ, измъчванъ отъ треска и болки. Въ една отъ такивабезсънни нощи той си спомнилъ за недочетеното бащинско писмо и помолилъ прислужницата си да го намѣри и да го прочете. Но какво имало въ писмото? Ето какво: баща му пишелъ, че той, майка му и сестрицъ му го обичатъ, както по-напредъ, и че по-големо щастие за тѣхъ не би имало отъ щастieto, ако синътъ се върнѣлъ у дома. Бащата вече говорилъ съ капитана на единъ корабъ, и на сина оставало само да извести последния за деня на тръгването си.

Такова писмото, и такова писмо нещастния младъ човѣкъ не дочелъ!

Боже мой! всичко било въ ржцетъ ми и всичко съмъ погубилъ! — простеналъ бедниятъ, а сега е късно, много късно.

Какво иска да каже приведения разказъ? Хиляди души постъпватъ досущъ така съ Словото Божие. Тѣ би могли да получатъ щастие, животъ и душевна чистота, ако четѣха посланието отъ небето, но го оставятъ непрочетено и влекатъ живота си въ горестъ и нужда.

Изъ „Примѣри и разкази“.

ХРОНИКА.

Седмичитѣ и месечитѣ минаватъ. Днешниятъ брой е 23. Нашитѣ задължения къмъ печатаря нарастнаха значително. Не обичаме да дотягаме на своитѣ неплатили абонати съ своитѣ честни напомки за тѣхния дългъ, но и тѣ не трѣбва да ни дотягатъ съ своето стонческо спокойствие и невъзмутимо мълчание. Петдесетъ лева не сж много пари. Направете си трудъ да ги пратите въ редакцията, за да успѣва тя въ своето трудно дѣло — всѣки недѣленъ денъ да ви поднася четиво, което

ще ви ободри и ще ви достави наслада.

Който би пожелалъ да се публикува нѣщо въ хрониката на вестника, трѣбва да изпраща ржкописа или бележката си най-късно до четвъртъкъ по обѣдъ. Материалътъ се набира въ четвъртъкъ. Вестникътъ излиза отъ печатъ въ петѣкъ вечеръ, а се експедира въ сбота сутринята.

Въ града пребиваше отъ миналата сбота Негово Високопреосвѣщенство Св. Варненския Митрополитъ. Въ недѣля на Св. Троица той служи въ църквата „Св. Възнесение“ въ града, а на Св. Духъ въ другата църква. И при двѣтъ църкви говори проповѣди. Посети презъ седмицата с. Ендже, въ което има много преселници немци съ католически пансионъ и въ което православнитѣ ще строятъ своя църква. Посети Конезавода въ Кабиюкъ, където сжщо ще се строи параклисъ, Посети и манастиря въ Преславъ.

Посети още пансиона на Опитното земледѣлско у-ще въ града, където е бесѣдвалъ съ ученицитѣ и е билъ оставенъ на обѣдъ. Той е излѣзалъ съ отлични впечатления отъ образцовия редъ, чистота и дисциплина у ученицитѣ. Вчера си замина за Варна.

На 5. того почина въ Шуменъ ученикъ отъ 8-и кл. на гимназията Борисъ Ганевъ, който бѣше три години председател на учен. Християнско д-во „Св. царъ Борисъ“ при църквата Св. „Възнесение“. Ганевъ бѣше умно и кротко момче. То имѣше обичанъ отъ всички. Погребението му биде извършено тържествено съ участието на Негово Високопреосвѣщенство Митрополитъ Симеона, който каза хубава рѣчь. Богъ да прости доброто и умно момче, което си отиде безъ време, и да даде утеха на съкрушенитѣ му отъ скръбъ родители!

Настоятелството на Шуменското окол. свещеническо братство е отправило до свещеницитѣ въ окржга следното окржжно писмо подъ № 35 отъ 30. V т. г.: „Въ брой 41 на в. „Шуменски вѣсти“ отъ 26, май т. г. е напечатанъ единъ позивъ, подписанъ отъ „Група селски свещеници“, въ който следъ като се рисува живота на организацията ни, канятъ се селскитѣ свещеници да се явятъ на предстоящото окол. братствено събрание готови и единодушно да избератъ свои събратя — селски свещеници — за делегати въ годишното Епарх. събрание и Конгреса, като възлагатъ надежди, че „забравенитѣ, отритнатитѣ селски попове“ ще облекчатъ участъта имъ.

Този позивъ днесъ се разглежда отъ Окол. братствено настоятел-

ство и следъ като се констатира явната демагогия на известни свещеници, жалаючи да раздѣлятъ и олартизанятъ свещенството въ околната ни, реши да напомни на братчицитѣ следующето:

Изказва своитѣ съжаления за този необмисленъ позивъ, печатенъ въ единъ мѣстенъ вестникъ, защото:

1. Първата и най-главна задача на свещеницитѣ е да изпълнятъ заповѣдта на Господа Исуса Христа: „Шедше научите вся язики“... да научатъ християнитѣ да не партизанствуватъ, а не отъ тѣхъ да се учагъ на партизанство.

2. Нашата организация има за целъ да подпомогне братчицитѣ въ изпълнение задълженията имъ въ пастирското служение, като развива у тѣхъ християнски добродѣтели, отъ които първата е да се обичаме едни други, единичкия белегъ, че сме Христови ученици.

3. За църквата, па и за самото свещенство, нѣма „градски“ и „селски“ свещеници, а има божии служители, които носятъ еднакви задължения предъ християнитѣ и отговорностъ предъ Бога.

Това като напомняме, Ваше Благовѣстие, считаме за длъжностъ да Ви помолимъ: да не се дѣлимъ въ никакви групи, но по съвестъ да изпълнимъ задълженията си къмъ Организацията.

Предс.: Арх. Намѣстникъ:

Протоиерейъ Ив. Дочевъ.

В. и. д. Секретаръ: Свещеникъ

Конст. Попъ Цвѣтковъ.

Родителско — учителското д-во при I „Нанчова“ прогимназия ще има събрание въ недѣля на 10 т. м., въ 3 часа сл. об. въ прогимназията съ рефератъ отъ д-ръ А. Стояновъ:

„Болести у животнитѣ, които се предаватъ на човѣка.“

Отъ Настоятелството.

Свещеникъ Василь Яковъ отъ гр. Ески-Джумая, който ржководи православното братство въ града, издава вѣстниче — листъ на братството — съ наименованне, „Православна дума“. Вѣстничето излиза два пжти въ месеца. Годишно струва 20 лева. С писва се въ строго църковенъ духъ и дава много полезни сведения и съвети за православнитѣ християни, които сж привързани къмъ църквата. То заслужава подкрепата на всички.

Ето единъ младъ свещеникъ, о. Яковъ, който върви по сигуренъ пжтъ съ желание да принесе нѣщо за успѣха на Христовото дѣло на земята. Той живѣе въ Е.-Джумая, но, записанъ съ своята работа, никакъ не се сѣтилъ да устрой срещна на свещеници на станалия годишенъ панаиръ въ неговия градъ, за да подготви селеки свещеници да гласулатъ за него и не говитѣ приятели въ предстоящитѣ годишни избори за делегати въ

Варна и София.

Тази работа той оставилъ за другъ градски свещеникъ отъ другъ градъ И този свещеникъ, като свършилъ работата си на панаира въ Джумая, отпътувалъ за сбора въ с. Марковча, Н. Пазарско, съ своитѣ известни сътрудници, защото и тамъ трѣбва „да се посочи правия пжтъ на други селски свещеници“. Продължавай, събрате о. Василе, своята положителна работа въ живота и остави скудоумието да търси подобнитѣ си, остави хората, които сж забъркали призванието си, да се занимаватъ съ партизанство, отъ което цѣла България е пропищѣла. Остави слѣпцитѣ, водени отъ слѣпци, да се натъркалятъ въ ямата. Щомъ едно или друго духовно лице, което е призвано да бжде свѣтильникъ за обществото, само гаси божествения пламъкъ въ душата си, а търси тъмнината, панаиритѣ и сбороветѣ, простотията и невежеството, (умнитѣ селски и градски свещеници не се хващатъ на примката и не пишатъ въ резултатъ компрометирующи свещенството позиви въ вѣстници) такова лице се е само отлжчило отъ обществото на истинскитѣ христови служители. Расото то носи само, за да се прехранва и да има още почитъта на хората, която не заслужава. Всѣки работникъ е достоенъ за своята награда... О. Яковъ е избралъ работата, подобаваща на сана му.

Получихме следното писмо:

Свещеницитѣ отъ О.-Пазарската адм. околия, предъ видъ отдалечеността отъ гр. Шуменъ, къмъ която духовна околия спадатъ, и трудноститѣ по отиването имъ до тамъ на събрания, помолиха Н. В. Преосвѣщенство св. Варн. Преславския Митрополитъ Господинъ Г-нъ Симеона да имъ разреши, съгласно забележката къмъ чл. 1 отъ съюзния уставъ, да си учредятъ отдѣлно братство въ гр. О.-Пазаръ. Н. В. Преосвѣщенство удовлетвори справедливата имъ молба и тѣ на 22 т. м. имаха първото си (учредително) събрание, на което следъ подбавяща къмъ Бога молитва и следъ размѣна на мисли, при тайно гласуване, съ абсолютно болшинство избраха за членове на братственото настоятелство свещеници **Илия Стояновъ** и **Стефанъ Милошевъ**, за секретаръ-касиеръ свещ. **Стоянъ Н. Стефановъ** и за кореспондентъ свещ. **Петъръ Ивановъ**, а за председателъ на сжщото е упълномощенъ отъ Н. В. Преосвѣщенство, стариятъ и заслужилъ на църквата, **Сакеларийъ Иванъ М. Кълчишковъ**.

Така конституирано братств. настоятелство, подпомогнато отъ братчицитѣ и добритѣ чада на Христовата църква, се надѣва да развие една ползотворна дейностъ въ този изоставенъ край.

Реши се за идущето събрание да

се отслужи св. Божествена тургия съ проповѣдъ отъ братчицитѣ, определенъ отъ братств. н-во.

Следъ благодарствена къмъ Богъ молитва събрането се закрито съ пожелания за усърдна работа на Христовия виноградъ.

Кореспондентъ: Свещ. П. Ивановъ гр. О.-Пазаръ, 25. V 1928 год.

Свещеницитѣ отъ Шуменския духовна околия ще иматъ събрание на 22 тог о при следнидневенъ редъ:

1. Рефератъ на тема: **Душата безсмъртна и отъ гледището на разума отъ професоръ Дюлгаровъ** — София.

2. Разискване по въпроса **„Свещеникъ като проводникъ на б-годатъта“**.

3. Отчетъ на настоятелството контролната комисия за изтеклия братствена година.

4. Изборъ на делегати за Епархийското събрание.

5. Разни.

По точка първа, и особено точка втора, братчицитѣ се канятъ да се подготвятъ предварително за да могатъ по свободно да батиратъ.

Мнозина християни презъ есента и зимата купиха отъ свещеницитѣ си билети за **Опѣлченски лотария „Шипка“**. Лотарията теглена на 13 май въ София. В ки свещеникъ е получилъ табѣ за печалившитѣ билети. Който купилъ билетъ, да се обърне къмъ своя свещеникъ, за да узнае колко хиляди лева печели...

Нашиятъ съгражданинъ г. н-во Недевъ, аптекаръ, е подарилъ на Каспарската църква единъ чифтъ, изящно изработени въ ни корони. Похваляваме дарителъ за неговия жестъ.

Шуменското Запасно офицерско Благотворително Дружество „Князь Кирил Преславски“ обявява на сжтѣ членове и на интересующитѣ се следното:

1. **Отъ 1 Юни т. г. Канцелярията** на Дружеството премѣсти въ Шуменското Офицерско Събрание и

2. Длъжността **„Прислужникъ“** при сжщото Дружество е вакантна. Желаящи да я заематъ да си подадатъ заявленията най-късно до **1 този мѣсець**. Заплатата е бжжетна — **500 лева** мѣсецъ.

Кандидатитѣ трѣбва да редовни членове на сжщото дружество и ще се предпочетатъ най-младия кандидатъ.

Шуменъ, 2 Юни 1928 год.

Отъ Управителния Съветъ

В. Рашковъ

Окр. управителъ — Шуменъ.

Споменъ за Митрополитъ Методия Кусевичъ.

Мина денътъ на Равноапостолитѣ Кирилъ и Методий. Въ паметъта ми сж набелязани спомени за покойния дѣдо Методий, на когото този празникъ бѣ именъ денъ. Нѣколко години по редъ съмъ билъ на визита у него въ Стара-Загора. Бѣхъ завързалъ близки приятелски отношения съ този съ духовно величие старецъ и бѣше ми много приятно да го слушамъ.

Увлечателенъ разказвачъ, пълненъ съ епизоди и автентични сведения за борбитѣ по възраждането и освобождението умѣящъ да бжде духовитъ и да намира подходящи анегдоти и притчи въ обикновения разговоръ, той ме заставяше съ това по цѣли часове го слушамъ и дори да злоупотребявамъ често

пжти съ предизвикателството си да разказва, макаръ и да се явно четѣше по лицето старческата му умора.

Неизгладими спомени съмъ запазилъ за този незапамтенъ български духовникъ и патриотъ.

Поради това, че преди войнитѣ азъ напуснахъ Стара-Загора приятелството ни остана да се поддържа съ писма и полека лека да заглъхне.

Последното ми виждане съ него бѣше презъ първитѣ дни на месецъ септемврий 1912 год. Бѣхъ вече въ Шуменъ и отидохъ въ Стара-Загора да навѣстя децата си.

Като първа длъжностъ счетохъ да споходя Стареца.

Заварихъ го, както всѣкога, да пише. Той отъ дълги години работѣше върху едно свое съчинение, което проектираше да озаглави „Абсолютния центъръ на вселената“.

— „Центърътъ“ ли пишете? запитахъ азъ следъ обикновенитѣ поздравитѣ и следъ като ми целунахъ дѣсницата.

— Не, отговори той. Искамъ да подтикна къмъ действие една друга наша „центробежна сила“ или друго-яче да се изразя-двигателния нервъ на държавната машина.

До като да проумѣя отговора му, той ми подаде написаното. Това бѣше телеграма до Царъ Фердинандъ съ следното съдържание:

„Днесъ четохъ Евангелието отъ Лука, гл. 9, ст. 62, споредъ което орачъ, който, орейки нивата, гледа назадъ, не е добъръ земледѣлецъ. Азъ добавямъ: Държавенъ Глава, колебливъ и нерешителенъ, не е достоенъ да се нарече „Царъ Освободителъ“.

Прочетохъ и за мене бѣше ясно какво целѣше покойниятъ съ нея. Намирахме се въ навечерието на Балканската война. Като патриотъ, като българинъ и главно като македонецъ, неговиятъ съкровенъ идеалъ бѣше да види по скоро Македония освободена.

— Само тогава съ спокойна съвестъ ще склопя очи и ще

кажа: „Нинѣ отпущаеши раба твоего, Владико“... повтаряше съ въздишка той, когато се заговорѣше за Македония.

— Дали ще Ви отговори нѣщо Царя — запитахъ азъ.

— Не вѣрвамъ. Азъ развалихъ съ него добритѣ си отношения отъ освещаването на Шипченската църква.

— Отъ тогава не съмъ ималъ срещъ съ него и никога лично не е отговорилъ на поздравленията ми.

Понеже кареспондирахме, азъ го помолихъ да ми яви дали ще получи отговоръ и какъвъ ще бжде той.

Мина цѣлъ месецъ.

Презъ Октомврий получихъ писмо, съ което ми съобщава, че следъ обявяването войната Царя отишелъ въ Главната квартира въ Ст.-Загора и още съ пристигането се упжтилъ за „Аязмото“, при Владиката.

Съ влизането си още Царя казалъ:

— Дойдохъ да Ви обадя, че мога да имамъ амбицията да

стана Царъ Освободителъ. — Да бжде благословено Богъ народното дѣло и бжде прославлено твоеото жие — му отговорилъ Старецъ.

Войната бѣше вече въ разгаръ, когато получихъ писмото.

Той между другото ми шеше, че Епископъ Иосифъ тогавашниятъ му викарий, сле Търновски Митрополитъ сега покойникъ, билъ на фронта. Много съжеляваше, старостъта го възпрепятствала да стори и той това. Прилепъ, любимиятъ негъ градъ, който при всѣки разговоръ не пропускаше да спомни, и тукъ спомена.

— Може би Онзи горе е предпѣдѣлилъ моето земно славие да се свърши съ проповѣдъ въ църквата освобождения Прилепъ.

Тѣзи негови илюзии и мечти на цѣлъ народъ пропаднаха. Тѣ, обаче, оставда съществуватъ като идея

Шуменъ, Май 1928 год.